

Unitatea 1:
Management și
antreprenoriat în ICC

Tema 1.3.
Politici și instituții
culturale. Proprietatea
intelectuală.

Autor(i):

Prof. Dr Ira Prodanov

Prof. Dr Olivera Gracanin

Instituție (instituții):

UNS, Serbia

Cofinanțat prin
programul Erasmus+
al Uniunii Europene

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi dată informațiilor conținute în aceasta. Număr de proiect: 2020-1-BG01-KA203-079193.

Acest material face parte din formarea pentru programul de studii “Management și antreprenoriat în industriile culturale și creative” pentru studenții de la cursurile de licență și master în arte și științe umaniste (A&H) care are 10 teme în total. Acesta a fost elaborat în cadrul parteneriatului strategic Erasmus+ “*FENICE - Promovarea antreprenoriatului și inovării în industriile culturale și creative prin educație interdisciplinară*”.

Cuprinsul cursului de formare pe scurt:

Programul FENICE

Unitatea 1: Management și antreprenoriat în ICC

Tema 1.1. Înțelegerea ICC. Colaborări intersectoriale.

Tema 1.2. Creativitate și inovare. Responsabilitate și comportament etic.

Tema 1.3. Politici și instituții culturale. Proprietatea intelectuală.

Tema 1.4. Mentalitatea de antreprenor și procesul antreprenorial.

Unitatea 2: Practică antreprenorială – Modelarea unei întreprinderi de ICC

Tema 2.1. Proiectarea unei întreprinderi pentru ICC: pregătirea unui plan de afaceri și prezentarea afacerii

Tema 2.2. Produs sau serviciu din punct de vedere economic. Valoarea economică. Produs și serviciu în arte. Valoare culturală.

Tema 2.3. Piață, concurență, consum și branding în ICC.

Tema 2.4. Modele de afaceri, sisteme, parteneriate.

Tema 2.5. Managementul echipei și managementul schimbării în ICC.

Tema 2.6. Finanțarea. Oportunități și riscuri.

Puteți găsi mai multe informații pe pagina de pornire: <http://www.fenice-project.eu>

Declarație privind drepturile de autor:

Această lucrare este licențiată sub licența internațională Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0. Puteți:

- să dați mai departe — să copiați și să redistribuiți materialul în orice mediu sau format
- să adaptați — să remixați, să transformați și să construiți pe baza acestui material

în condițiile următoare:

- Attribution (atribuire) — Trebuie să acordați creditul corespunzător, să furnizați un link către licență și să indicați dacă s-au făcut modificări. Puteți face asta în orice mod rezonabil, dar nu în vreun mod care să sugereze că licențiatorul vă aprobă pe dumneavoastră sau utilizarea dumneavoastră.
- NonCommercial (noncomercial) — Nu puteți utiliza materialul în scopuri comerciale.
- ShareAlike (distribuire în condiții identice) — Dacă remixați, transformați sau construiți pe baza materialului, trebuie să distribuiți contribuțiile dumneavoastră sub aceeași licență ca și originalul.

1. Prezentarea generală a TEMEI

Punctul de plecare al temei intitulate **Politici și instituții culturale. Proprietatea intelectuală** este definirea termenilor "cultură", "politică culturală" și "instituție". Aceasta va da mărturie despre structura complexă a semnificațiilor acestora, despre antagonismele din ele, dar și despre legăturile lor cauzale. Toate acestea vor conduce la teza că politicile culturale - aspectele lor instituționale, administrative și operaționale - stau la baza creării instituțiilor care reprezintă ICC, că aceste instituții reprezintă puterea (brațul) extinsă a acestora" și că toate acestea apar împreună ca părți ale aceleiași unități. În final, vom vorbi despre proprietatea intelectuală, deoarece fără a ține cont de aceasta, nu este posibilă nici implementarea unei politici culturale transparente, nici dezvoltarea industriilor creative și culturale. În această privință, nu trebuie să se ia în considerare doar proprietatea intelectuală a artiștilor, producătorilor, designerilor și a altor participanți la proiectele ICC, ci și instituțiile ICC însele, care pun în aplicare programe culturale și pretind dreptul la un anumit nivel de proprietate intelectuală.

2. Rezumatul TEMEI

Cultură. Politică și instituții culturale. Semnificația termenului.

Într-un Mic dicționar de filosofie din 1736, răul este descris
ca fiind lupta pentru discordie și distrugere¹.
Din obișnuință, cultura o considerăm de partea opusă.
(S. Beljanski)

Din obișnuință, privim cultura într-un context pozitiv. Ne referim la ea ca la ceva pozitiv, plăcut, avansat. Chiar și atunci când vorbim despre "decăderea culturii" sau despre "ciocnirea culturilor", tot nu folosim termenul de "non-cultură". Să-l luăm ca exemplu pe Petar. El este "cultivat" pentru că este citit, cunoaște regulile de etichetă dintr-o anumită societate, cunoaște codurile vestimentare pentru diferite ocazii, știe cum să aleagă ce concert sau expoziție vrea să viziteze. Cu toate acestea, ceva nu prea funcționează chiar în însăși folosirea acestui termen colocvial "cultivat", iar dacă intrăm în analiza fiecăruia dintre aceste "aspecte" culturale ale "prietenului nostru cultivat", devine clar cât de critic poate deveni fiecare dintre aceste aspecte. Dacă Petar este un om cultivat care este și "bine citit", ce anume citește el? Dacă el este conștient de regulile de etichetă dintr-o societate, la ce societate anume se referă acestea? Dacă este conștient de codurile vestimentare pentru fiecare ocazie, în ce parte a lumii (în ce - cultură!?) dă dovadă de această "conștiință"? Și așa mai departe. După cum se poate observa, am folosit aici exemplele cele mai generale pentru a relativiza înțelegerea pozitivistă a conceptului de cultură prin simpla transpunere a aspectelor sale la nivel global, pentru a concluziona că decizia finală cu privire la cât de "cultivat" este cineva (sau cât de

---

¹ *Definitiones Philosophicae, AR. D. Joanne Thierry, 1736, p. 82.*

“cultural” este), este, de obicei, determinată de mai mulți factori, cum ar fi țara, societatea și - nu în ultimul rând - individul.

Pentru ca o societate să ajungă la un fel de “acord” asupra termenului de cultură, se creează politici culturale “ –sisteme juridice, măsuri de reglementare, fluxuri de acțiune și finanțare a priorităților într-un anumit domeniu” (Vukanović 2011:2). Exemplul menționat mai sus cu Petar arată că în fiecare societate există anumite “reguli” ale culturii, iar sarcina politicilor culturale este de a monitoriza schimbările la nivel local și global, străduindu-se să răspundă nevoilor culturale ale cetățenilor. Până de curând, țările europene au încercat din greu să își echilibreze politicile culturale. Acest proces se desfășura și la nivel global. Cu toate acestea, s-a observat că, pe lângă necesitatea de a găsi politici culturale “transversale”, era necesar să se lucreze și la conservarea valorilor culturale locale, deoarece acestea au început să fie marginalizate sub presiunea globalizării. Astăzi, politicile culturale din Europa se bazează pe ideea de a păstra cultura locală, respectând în același timp cultura Celuilalt. Ceea ce contribuie la acest lucru este faptul că o persoană rareori reprezintă o singură cultură, deoarece, trecând prin viață, devine o ființă cu adevărat multiculturală. În funcție de locul de muncă, de mediu, de casă, el/ea poate accepta anumite aspecte ale noii culturi, păstrându-le în același timp pe celelalte. De asemenea, politicile culturale sunt puternic influențate de istorie, deoarece unele atitudini culturale dispar, în timp ce altele apar. Cel mai dramatic exemplu în acest sens este atitudinea partidelor de dreapta înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial în Europa, care considerau operele expresioniștilor ca fiind “neatrăgătoare”, în timp ce astăzi le admirăm. Acest exemplu extrem dovedește că criteriile de definire pozitivă a “culturii” și a “culturalului” sunt, în primul rând, în mâinile celor care gestionează cultura și care sunt cel mai adesea responsabili de finanțarea acesteia.

Complexitatea termenului de cultură nu ne ajută să îl definim. Cultura poate fi semănată pe câmp, iar o persoană nu numai că poate fi cultă, dar poate proveni “dintr-o cultură” - o zonă geografică locuită de un grup de oameni care cultivă o limbă și obiceiuri similare. Într-un sens mai restrâns, cultura este, de obicei, foarte general considerată ca fiind “domeniul valorilor umane, în care rasa umană, ridicându-se deasupra luptei pentru supraviețuire, reduce agresivitatea, violența și mizeria și construiește și edifică o lume mai nobilă, mai înaltă decât lumea civilizației obișnuite” (Beljanski 2011:45). Cu toate acestea, încă din anii 1970, Marcuse, Huizinga, Fichte și mulți alți filosofi și sociologi au subliniat dihotomiile culturii, părțile sale luminoase, dar și părțile sale întunecate, zonele și spațiile neclare care pot fi descrise prin cuvinte negative care, în același timp, dezvăluie consecințele potențiale ale unei astfel de “culturi rele”. De-a lungul timpului, s-a format opinia conform căreia cultura este plină de elemente contradictorii și, prin urmare, conține atât acțiuni umane bune, cât și rele. Prin urmare, predominanța completă a răului asupra binelui într-o cultură nu semnifică sfârșitul acesteia, ci pur și simplu starea actuală a lucrurilor. În cele din urmă, există, de asemenea, o anumită viziune obiectivă asupra culturii, care o descrie ca fiind “un puzzle fără coordonate, alcătuit din diverse invenții care scapă categorisirii și evaluării” (Beljanski 2011:46). Există, bineînțeles, problema definirii culturii “elitiste” și “populiste”. Membrii Școlii de gânditori de la Frankfurt, în frunte cu Adorno, au declarat cultura care se bazează pe producția de masă drept kitsch. Atât Nikolaj Berdajev (1990), cât și Thomas Stern Eliot (1967) au considerat că își pierde valoarea cultura pe măsură ce se democratizează. Contrar acestui punct de vedere, culturiștii englezi, Hall, Fiske și Williams, se opun viziunii elitiste asupra culturii, încercând să sublinieze valorile *culturii populare*...

Definiții ale culturii

Diversitatea culturală nu mai este doar un dat al condiției umane ci a devenit o meta-narațiune normativă împărtășită la nivel global. (Yudhishtir Raj Isar 2009:61)

În ultimele decenii, s-a întâmplat adesea ca diferite țări europene să definească oficial cultura în mod destul de diferit în scrierile lor. Cu toate acestea, definiția stabilită ca definiție **generală** la Conferința interguvernamentală privind politicile culturale din 1998 este foarte cuprinzătoare și implică: “Cultura include, într-un sens mai larg, ansamblul, forma și tipul tuturor realizărilor oamenilor și ale omenirii, care pătrunde în orice activitate și existență umană. Cultura încorporează valorile recunoscute social, toleranța, orientarea externă și internă, credințele, spiritul creativ și interesele indivizilor și ale societății. Limba, folclorul, obiceiurile, ritualurile, tradițiile, procesul de cunoaștere și educație, diversitatea și interesul față de alte culturi, precum și produsul contemporan al muncii creative reprezintă baza pentru conservarea și dezvoltarea culturii. Într-un sens mai restrâns, cultura este arta, arhitectura, muzica, expresiile literare și alte expresii creative”² (a se vedea: <https://www.culturalpolicies.net/> Compendiu de politică culturală). Din momentul în care a fost stabilită definiția și până în prezent, atitudinile față de definirea culturii s-au schimbat. Franța vede cultura în sens foarte larg și dedică politicile culturale “protejării și dezvoltării tuturor fațetelor patrimoniului cultural, încurajării creației artistice și a altor creații, precum și promovării dezvoltării formării și activităților artistice” (Articolul 1 din Decretul din 15 mai 2002, din Compendiul de politică culturală: Profil de țară: Franța 2007, p. 8, citat conform Vukadinović 2011:6). Pe de altă parte, Germania și Marea Britanie nu au o definiție oficială a culturii, deoarece se consideră societăți multiculturale care cultivă numeroase limbi, obiceiuri, etc. În Portugalia, cultura este descrisă ca fiind “un element indispensabil pentru dezvoltarea capacităților intelectuale și a calității vieții, important ca factor de cetățenie și un instrument-cheie pentru o înțelegere critică și cunoașterea lumii reale” (a se vedea: <http://www.portaldacultura.gov.pt/ministeriocultura>). Este interesant faptul că în această definiție există un termen “înțelegere critică” care evidențiază cultura ca un conținut captivant. În Bulgaria, cultura este văzută ca un patrimoniu cultural, artele vizuale, artele spectacolului, cărțile, lectura și bibliotecile, artele amatorilor, audio-viziunea și mass-media, drepturile de autor și artele conexe, patrimoniul cultural internațional și educația (compendiu politica culturală și tendințele <https://www.culturalpolicies.net/database/search-by-country/country-profile/?id=6> vizitat la 23 martie 2022). În Serbia, nu există o definiție oficială a culturii, dar termenul este determinat pe baza a trei aspecte: termenul include 1) descrierea zonelor de care de care se ocupă Ministerul Culturii (crearea și punerea în aplicare a politicilor, rețeaua de instituții și organizații, proiecte, patrimoniul cultural, etc.). Într-un sens oarecum mai larg, cultura include 2) educația în domeniul artei, cercetarea în domeniul culturii și al turismului artistic și cultural. În cele din urmă, cea mai largă definiție a culturii include 3) stiluri de viață, valori și viziuni ale unei societăți multietnice din Serbia (Vukanović 2011: 7).

---

² Compendiu politica culturală și tendințele https://www.culturalpolicies.net/wp-content/uploads/pdf_full/latvia/Full-country-profile_Latvia.pdf pristupljeno 24. 3. 2022

Practica complexă de definire a conceptului de cultură într-o anumită măsură facilitează definirea conceptului de politică culturală³, pur și simplu pentru că ajută la poziționarea termenului de cultură într-un domeniu de acțiune clar definit pe care trebuie să îl luăm în considerare. Politica culturală este înțeleasă ca fiind “politica practică publică în domeniul culturii, artei și mass-mediei” (Đukić 2010: 24). Politica culturală contemporană include reglementarea conștientă a interesului public în domeniul culturii, inclusiv luarea deciziilor cu privire la toate aspectele legate de dezvoltarea culturală a unei societăți. Politica culturală se axează, de obicei, pe trei sarcini de bază: “1) conservarea patrimoniului cultural și a identității culturale; 2) dezvoltarea creației artistice contemporane; 3) încurajarea disponibilității bunurilor culturale și participării cetățenilor la evenimente culturale. (Dragičević Šešić 2011: 35). Potrivit UNESCO, termenul de politică culturală se referă la: a) “totalitatea intervențiilor intenționate sau absența intervențiilor din partea statului sau a organismelor sale, în special cele care au ca scop să răspundă la anumite nevoi culturale prin folosirea optimă a resurselor fizice și umane de care dispune societatea la un moment dat; b) trebuie stabilite anumite criterii de gestionare a dezvoltării culturale, iar cultura trebuie să fie legată de dezvoltarea personală a indivizilor, precum și cu dezvoltarea socială și economică a societății. Ca și alte politici publice, politica culturală este modelată în diferite moduri. Modelul care se aplică depinde de situația generală din țară și de modul în care este definită cultura la nivel național. Majoritatea dezbaterilor privind politicile publice (iar politica culturală nu face excepție) sunt legate de propunerile de reglementare și de distribuirea fondurilor. Motivul pentru aceasta este că legile și finanțele sunt cele mai importante instrumente pentru punerea în aplicare a politicilor publice (culturale), iar acestea sunt puse în aplicare de reprezentanții ministerelor relevante” (Vukanović 2011:3).

Politicile culturale sunt create în conformitate cu anumite modele. “Există mai multe abordări în tipologia modelelor: în legătură cu faptul că implementarea politicii culturale depinde de sprijinul public sau de condițiile de piață; în legătură cu faptul că în spatele autorităților juridice, financiare și politice necesare pentru implementarea politicii culturale se află un organism public sau para-public și, prin urmare, modelul poate fi public sau para-public; în legătură cu caracteristicile politicii culturale, astfel încât modelul poate fi, de exemplu, liberal sau de tranziție” (Đukić 2010:96-118). Astăzi, se spune, de obicei, că politicile culturale din America sunt mai orientate spre piață decât cele europene (Vukanović 2011).

---

³ Trebuie să precizăm că Kevin Robins chiar la începutul lucrării sale *Politica Culturală și Politicile Culturale în secolul al XXI-lea*, 2016, 1, distinge “politica culturală” de “politicile culturale”, subliniind că “politicile” se axează în principal pe creația artistică, în timp ce “politicile culturale” se ocupă și de o gamă largă de activități, dar activitățile lor, desigur, încă coincid ([PDF](#)) [Cultural Policy and Cultural Politics in the Twenty-First Century \(researchgate.net\)](#) (Pe baza acestei distincții, facem o anumită diferențiere între “politica culturală” și “politicile culturale”. Pe prima o considerăm ca fiind domeniul administrației publice și al elaborării de politici care guvernează și reglementează activitățile legate în mod specific de spectrul a ceea ce este considerat în mod convențional drept practici artistice. Politicile culturale, pe de altă parte, se referă la chestiuni privind semnificațiile și normele sociale mai fundamentale care stau la baza procedurilor și alegerilor politice. Prin urmare, în domeniul politicii culturale se definesc și se luptă pentru valorile fundamentale. Dar, bineînțeles, trebuie să recunoaștem suprapunerea considerabilă care poate exista, de fapt, între politica și dimensiunile politice).

Compararea diferitelor politici culturale între tendințele nu numai europene, ci și mondiale indică, așa cum subliniază Yudhishtir Raj Isar (2009), că acestea sunt adesea pragmatice, astfel încât neglijează de cele mai multe ori analiza teoretică și științifică a stării reale a culturii într-o societate⁴. Cunningham adaugă că există “un domeniu larg de procese publice implicate în formularea, implementarea și contestarea intervenției guvernamentale în activitatea culturală și în susținerea acesteia” (Cunningham 2004:14). Astfel, este clar că politicile culturale (europene) sunt ca niște organisme vii: își schimbă constant conținutul în funcție de circumstanțele politice ale unei anumite țări; dacă programele lor sunt pro-europene sau orientate spre național (sau mixte); ele depind de sectorul ONG-urilor, a căror independență relativă dă de obicei un impuls inovației; dar și de cetățeni și de inițiativele lor, cel mai adesea la nivel local, care aduc doza necesară de cultură populară în întregul tablou. O altă problemă legată de crearea politicilor culturale este faptul că cei care le creează și le pun în aplicare se schimbă cu ușurință (schimbarea guvernelor, miniștrilor), astfel încât este dificil să se vorbească despre o continuitate directă în punerea în aplicare a anumitor idei. De asemenea, există un echilibru constant între sprijinirea conținuturilor culturale profitabile și “non-profitabile”, ceea ce ajută la menținerea unui echilibru în ceea ce privește satisfacția cetățenilor față de politicile culturale, i.e. accesibilitatea la cultură⁵.

Când vine vorba de instituțiile care implementează politicile culturale, trebuie să avem în vedere că în istorie văd “instituțiile ca proceduri formale sau informale, rutine, norme și convenții în structura organizațională a politicii sau a economiei politice, unde instituționaliștii sociologici adaugă scripturi cognitive, șabloane morale și sisteme de simboluri care pot rezida la niveluri suprastatale sau supraorganizaționale” (Amenta, Ramsey 2009:5). Politicile culturale urmărite de diverse instituții – organizațiile sau asociațiile guvernamentale sau neguvernamentale pot pune în aplicare anumite aspecte ale politicii respective în funcție de cât de mult sunt susținute financiar⁶ (prin fonduri publice sau private), și apoi în funcție de cât de eficiente sunt strategiile organizaționale. Politicile culturale ale instituțiilor private presupun, de obicei, susținerea unor proiecte profitabile⁷.

---

⁴ Isar se întreabă dacă nu cumva ideile prospere în construirea politicilor culturale nu sunt cumva o "luptă cu morile de vânt"? (Isar 2000).

⁵ Se întâmplă adesea ca teatrele să se bucure de sprijinul statului pentru producțiile lor, deoarece, dacă teatrele ar fi exclusiv orientate spre piață, cetățenii obișnuiți nu ar putea vizita teatrele din cauza prețurilor ridicate ale билетelor.

⁶ Trăsătura proeminentă în cadrul țărilor europene este reducerea consistentă a fondurilor pentru cultură în fiecare an.

⁷ În legislația sârbă, “sunt prevăzute beneficii fiscale doar pentru darurile (donațiile) *entităților juridice* care au fost înființate în scopul desfășurării de activități *profitabile* (firme, companii, cooperative sau alte entități juridice înființate în scopul obținerii de profit). Legea nu prevede niciun stimulent pentru *persoanele fizice* - contribuabili și *antreprenori* în scopuri de utilitate publică”. A se vedea: Dragan Golubović, *Vodič za korporativnu filantropiju “Dobro se dobrim vraća: kako darovati u opštekorisne svrhe* (<https://old.tragfondacija.org/pages/sr/javne-politike/poreske-olaksice.php>). Cadouri care oferă facilități fiscale pot fi acordate doar pentru proiecte din domeniul artei și altele similare, dar nu și pentru dezvoltarea democrației, bunăstarea animalelor, lupta împotriva corupției, etc. (Ibid).

În prezent, politicile culturale se axează nu numai pe nevoile cetățenilor și pe anumite conținuturi culturale ca atare, ci și pe durabilitatea acestora sub aspect economic, i.e. în ce măsură anumite conținuturi culturale afectează financiar un anumit mediu, oferă locuri de muncă, atrag turiști, etc. Un bun exemplu al modului în care ICC au influențat politicile culturale sunt clusterelor creative, care la începutul mileniului au presupus cooperarea diferitelor formațiuni și asociații artistice, dar apoi s-au transformat în “cartiere culturale”, și, în cele din urmă, în “capitale ale culturii”⁸.

Să luăm acum în considerare aspectul educației care a fost subliniat la început, în modelul bulgar de politică culturală. Deși industriile culturale și creative sunt, de obicei, simplificate ca fiind “industrii de divertisment” activitățile lor bazându-se pe politicile culturale, astăzi nu mai este vorba doar de divertisment, ci și de activitățile care îl însoțesc. Este uimitor cât de puțină atenție este acordată eduvertismentului - educației prin divertisment în cadrul ICC, în condițiile în care experții din domeniul dezvoltării publicului recunosc din ce în ce mai mult nevoia publicului de practici participative, i.e., de modele de divertisment care oferă cunoștințe. Fie că este vorba de un concert, o excursie sau o expoziție - oamenii doresc din ce în ce mai mult ceva mai mult decât simpla distracție, respectiv vor să învețe ceva nou în timp ce se distrează, să aibă o experiență unică care să îi ducă la o nouă experiență, etc. Acesta este motivul pentru care înainte de concerte există uneori “introducere despre compozițiile din program”, muzicienii implică cu plăcere publicul să facă chiar el muzică⁹, iar artiștii vizuali permit contactul direct cu operele lor¹⁰. Nu este vorba doar de a învăța ceva la fața locului, ci de a urmări “ecoul” impresiei primite la un eveniment cultural care funcționează ca un fel de “dezvoltare durabilă” a unui anumit stimulent cultural. Prin urmare, se pare că educația devine din ce în ce mai importantă în cadrul politicilor culturale și al implementării acestora în cadrul ICC.

---

⁸ Politicile culturale ale țărilor europene au recunoscut potențialul cultural în acest sens. Așa a fost creat titlul de Capitală Europeană a Culturii, care a fost acordat orașului Novi Sad în 2022.

⁹ Cel mai simplu exemplu al acestei practici participative este concertul de Anul Nou de la Viena, transmis în întreaga lume, în care celebrul *Marș Radetzky* este aplaudat de întregul public din Musikverein, ceea ce este pur și simplu de neimaginat în lumea muzicii clasice! Există, de asemenea, concerte în care publicul este implicat activ în realizarea muzicii - exemple de astfel de evenimente sunt frecvente la concertele de percuție.

¹⁰ În 2019, la Novi Sad a fost deschisă expoziția *De la zgomot la sunet* a artistului Nikola Macura. Acesta a prezentat instrumente muzicale realizate din deșeuri militare și arme nefolosite pe care le-a găsit la gunoi. Publicul a avut ocazia să cânte la exponate, care includeau diferite instrumente de percuție, instrumente cu coarde, etc.

Proprietatea intelectuală.

“Nu putem negocia cu oameni care spun
ceea ce este al meu este al meu și
ceea ce este al tău este negociabil.”
(J. F. Kennedy, 1961)

Când baletul *Pulcinella* al tânărului Igor Stravinsky de atunci a avut premiera în 1920, nimeni nu l-a acuzat de furt de proprietate intelectuală. Baletul se baza pe muzica mai multor maeștri vechi din secolul al XVIII-lea¹¹. Ce s-ar întâmpla astăzi dacă cineva ar face așa ceva? Nimic! Pentru că, Stravinski a folosit muzică veche de două secole, pe care a modificat-o parțial (adăugând muzică nouă la cea existentă!). Dacă cineva ar face ceva similar astăzi, singura problemă ar fi cât de vechi este originalul. Dacă ar fi o lucrare, să zicem, din 1723, criticii ar lua în considerare doar originalitatea *aranjamentului*, iar avocații nu ar avea cu ce să lucreze. Legile stricte privind drepturile de autor guvernează atât muzica, cât și alte arte. Dreptul de autor începe automat, din momentul în care un artist își finalizează opera, pe tot parcursul vieții sale și 70 de ani post mortem¹². Cu toate acestea, legile protejează, de asemenea, un alt tip de muncă creativă pe care o numim *proprietate intelectuală*. “Într-un sens mai larg, termenul de proprietate intelectuală implică diverse creații ale minții umane. Acele creații și inovări care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, pot fi protejate prin anumite forme de drepturi de proprietate intelectuală¹³. Doar o idee “materializată” poate fi protejată - un logo, o invenție de tip tehnic, designul unor obiecte, o operă de artă originală, o emisiune de televiziune¹⁴, dar nu și ideea în sine. Proprietatea intelectuală poate fi protejată pe un anumit teritoriu - țară, dar este posibil să se extindă protecția la alte țări cu care au semnat un contract. Proprietatea intelectuală a ICC este cel mai adesea legată de “drepturile de autor și drepturile conexe” deja menționate. Această adăugire “drepturi conexe” se referă la alte drepturi în crearea operei de artă și sunt aplicate prin reglementări legale speciale. Proprietatea intelectuală în industriile creative este controlată astăzi mult mai bine decât în trecut, datorită agențiilor specializate care se ocupă de executarea operelor, țin statisticile privind numărul și locul în care se desfășoară spectacolele, etc. Internetul este un spațiu care permite folosirea ilegală a drepturilor de autor, dar aceste infracțiuni sunt din ce în ce mai puține datorită programelor de recunoaștere a pieselor muzicale (cel mai cunoscut este *shazam*). Totuși, nici acestea nu sunt absolut eficiente, deoarece aceste programe pot controla piese absolut identice. De exemplu, este posibil ca cineva să interpreteze cântecul altcuiva într-un mod similar, dar aplicația nu va recunoaște acest lucru ca fiind un furt de drepturi de autor. Furtul de proprietate intelectuală este, de asemenea, frecvent în domeniul designului industrial sau

---

¹¹ Autorii ale căror lucrări au fost folosite au fost cel mai probabil: Domenico Gallo, Unico Wilhelm van Wassenaer, Carlo Ignazio Monza i Alessandro Parisotti

¹² <https://www.zis.gov.rs/prava/autorsko-i-srodna-prava/#section-1>

¹³ A se vedea: . Šta je intelektualna svojina? <https://www.zis.gov.rs/prava/intelektualna-svojina/> ultima vizită la 23 martie 2022.

¹⁴ Este interesant faptul că emisiunea de televiziune în sine, ca gen, nu face obiectul proprietății intelectuale, însă emisiunea cu un nume original adecvat, un concept etc., face obiectul proprietății intelectuale. Recent, în Serbia s-a desfășurat o procedură judiciară pentru furtul de proprietate intelectuală în acest domeniu. De exemplu, autoarea emisiunii de televiziune *Utisak nedelje*, Olja Bečković, l-a dat în judecată pe autorul emisiunii similare *Hit Tvit* pentru furtul conceptului emisiunii.

în crearea de logo-uri ale diferitelor instituții și companii, unde se desfășoară adesea proceduri judiciare pentru a dovedi gradul de similitudine, etc.

Proprietatea intelectuală este un segment important al dezvoltării ICC, deoarece valorifică munca artistică într-un mod adecvat și transparent. Acest domeniu sensibil trebuie respectat în timpul punerii în aplicare a diferitelor proiecte în domeniul culturii, deoarece modalitățile de distribuire a culturii sunt adesea atât de originale încât pot fi considerate ele însele proprietate intelectuală. Prin urmare, strategiile de acțiune ale ICC trebuie să fie înregistrate și monitorizate pentru a identifica (în timp) valorile care, în anumite circumstanțe, pot fi recunoscute și protejate ca proprietate intelectuală.

3. Referințe

Amenta, Edwin, Ramsey, Kelly. (2010). "Institutional Theory" in ed. Leicht, Kevin T, Jenkins, Craig. *Handbook of Politics - State and Society in Global Perspective*.

Cunningham, Stuart (2003). "Cultural Studies from the Viewpoint of Cultural Policy", ed. Lewis, J. and Miller, T.: *Critical Cultural Policy Studies. A Reader*, Oxford: Blackwell.

Duelund, Peter (2011). "The impact of the new nationalism and identity politics on cultural policy-making in Europe and beyond" (CultureWatchEurope Think Piece). (http://www.coe.int/t/dg4/cultureheritage/CWE/CWE_Duelund_EN.pdf)

Robins, Kevin. (2016). *Cultural Policies and Cultural Politics in Twenty First Century*. In *Cultural Interventions*. Ed.: Kevin Robins and Burcu Yasemin Şeyben. Istanbul: Istanbul Bigi University Press. https://www.researchgate.net/publication/298061042_Cultural_Policy_and_Cultural_Politics_in_the_Twenty-First_Century

Isar, Yudhishtir Raj. (2009). "Cultural Policy": Toward a Global Survey. *Cultur Unbound Journal of Current Cultural Research*. https://www.researchgate.net/publication/45183050_Cultural_Policy_Towards_a_Global_Survey

Đukić, V. (2010). *Država i kultura*. Studije savremene kulturne politike, Institut za pozorište, film, radio i televiziju. Beograd: Fakultet dramskih umetnosti

Vukanović, Maša. (2011). *Pogled na kulturu. Zakoni i prakse pet država članica Evropske unije*. Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka. https://zaprokul.org.rs/wp-content/uploads/2015/01/zakoni_prakse.pdf